

101

EX TERTIO LIBRO DE ANIMA, ASSE- TIONES PHISICÆ, DE VI APPETENDI NATVRALI, SENSITIVA, ET RA- tionali, Ingenui & eruditi Philosophiæ Baccalarei, D. IO: THEODORICI STREVEFFII Con- fluentini, quæ, Deo fauente, die Iouis proximo publicè disputabuntur in Aula Albertina.

DE APPETITV IN COMMVNI.

I.

Mnis appetendi vis diuiditur in naturalem, sensitiuam, & rationalem.

II. Quæ necessario appetuntur, ea vi appetendi naturali, vel sensitua appetuntur.

III. Facultas appetendi sensitua & intellectua seu rationalis, sunt vires animæ inter se, & ab alijs animæ viri-

III. Ea ad quæ vis appetendi sensitua, vel intellectua impellit, necessario sunt (bus re ipsa distinctæ,
per sensum, aut per intellectum præcognoscenda.

DE APPETITV NATVRALI.

V. Vis appetendi naturalis, quam animantia cum inanimis communem habent, non est peculiaris aliqua po-
tentia animæ, sed solum inclinatio quædam ad propriam perfectionem.

VI. In his, quæ sentiendi facultate carent nulla opus est præcognitione circa ea, ad quæ naturaliter inclinantur.

VII. Appetitus naturalis nulla ratione sensituo & rationali præferri debet.

DE VI APPETENDI SENSITIVA.

VIII. Vis appetendi sensitua inter quinq; genera potentiarum animæ numeratur, & passim in omnibus,
quæ sensu prædita sunt reperitur: id autem circa quod versatur, est appetibile singulare apprehensum per sensum.

IX. Concupiscibilis & Irascibilis sunt duæ animæ vires, in quas appetitus sensituius proximè diuiditur.

X. Hæ duæ vires obiecto inter se distinguuntur, nam Concupiscibilis obiectum est bonum delectabile secun-
dum sensum, Irascibilis vero bonum arduum & difficile. (perfectis & imperfectis conuenit.

XI. Irascibilis non in omnibus sentientibus reperitur, sed solum in absolutis & perfectis, concupiscibilis vero

DE VI APPETENDI RATIONALI SEV DE VOLVNTATE.

XII. Appetitus rationalis seu voluntas est potentia animæ rationalis, ab eius essentia naturaliter fluens or-
gano corporeo non alligata, qua anima intellectus cognitionem sequens obiectum sibi propositum appetit.

XIII. Actus voluntatis formaliter non potest esse circa obiectum singulare per solum sensum apprehensum.

XIII. Volitio effectiuè non producit à sola voluntate, neq; à solo obiecto, sed vtriusq; concursus ad eius
productionem requiritur, voluntatis quidem principaliter, obiecti vero minus principaliter.

XV. Quod Aristoteles in iij. libro de anima tex. liij. scriptum reliquit, appetibile esse primum mouens im-
mobile, appetitum vero mouens & motum, præcedenti assertioni non repugnat.

XVI. Vis appetendi intellectua est vna vnitate specifica, ac proinde non potest in Irascibilem & Concupi-
scibilem, vt in potentias animæ intellectuæ distinctas diuidi.

XVII. Omnis necessitas, quæ in voluntatem cadit, vel est necessitas finis, vel est necessitas naturalis, neces-
sitas enim, quæ coactionis dicitur nullo modo voluntati potest conuenire.

XVIII. Coactio, quæ in actibus à voluntate imperatis reperitur, non ad voluntatem, sed ad alias animæ po-
tentias, à quibus huiusmodi actus immediatè proueniunt referri debet.

XIX. Voluntas necessario fertur in beatitudinem, & in omnia, quæ cum beatitudine necessariam connexio-
nem habere cognoscuntur. (eidem præferri potest.

XX. Si voluntas ad intellectum comparetur, quamuis simpliciter non sit eo nobilior, aliquo modo tamen

XXI. Quamuis principium & origo libertatis sit ab intellectu, formalis tamen & integra eius ratio in sola
voluntate cernitur.

LAVS DEO.

Ingolstadij excudebat Alexander VVeiffenhorn. Anno M. D. LXX.

